

Sygn. akt XIV C 1467/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO J. Grudziński

Protokolant st. prot. sąd. A. Oszczypała

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2017 r. w Pile

sprawy z powództwa **Z. P.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Prokurator Rejonowy w P. i Prezes Sądu Rejonowego w P.,
zastępowani przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej**

o zapłatę

1. Oddała powództwo;
2. Zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

J. Grudziński

Sygn. akt XIV C 1467/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 grudnia 2015 r. przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Rejonowego w P. oraz Prokuratora Rejonowego w P. powód Z. P., wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych zadośćuczynienia w kwocie 1 zł lub według decyzji Sądu zadośćuczynienia adekwatnego do poniesionych przez powoda strat.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż Sąd Rejonowy w Pile oraz Prokuratura Rejonowa w P. naruszyli przepisy procedury i w postępowaniu Sądu Rejonowego w Pile o sygn. II Kp 63/14, 2 Ds. 36/14 posłużyli się fałszywym dowodem tj. Decyzjami Urzędu Patentowego z dnia 22 marca 2011 r. do wydania bezpodstawnego postanowienia o umorzeniu dochodzenia, które zostało utrzymane w mocy, bezprawnie ograniczającego prawa powoda z rejestracji wzorów przemysłowych i uniemożliwiającego dochodzenie roszczeń od sprawców czynów niedozwolonych w zakresie praw własności przemysłowej. Z. P. podnosił, iż domniemywa się, że wpisy w rejestrach wzorów przemysłowych są prawdziwe i że każdemu jest znana ich treść. Zatem Prokuratura i Sąd wiedzieli, że baza wzorów przemysłowych Urzędu Patentowego RP, stwierdzała, że właścicielem i twórcą wzorów Rp- (...) i Rp- (...) jest Z. P., a jego prawo jest w mocy do 26 września 2012 r. Jednocześnie postanowieniami Prokuratora Rejonowego w P. i Sądu Rejonowego w Pile stwierdzono, że 22 marca 2011 r. unieważniono prawo z rejestracji na wzory przemysłowe udzielone na rzecz Z. P., co w ocenie powoda stanowi obrazę stanu faktycznego. W związku z tym nastąpiło oczywiste naruszenie procedury, a wskazane postanowienie uniemożliwia powodowi dochodzenie jego słuszych praw z naruszenia przepisów prawa własności przemysłowej przysługującej powodowi do 26 września 2016 r. W wyniku obrazy jego praw powód został praktycznie pozbawiony źródeł utrzymania. Z. P. podał, że jest osobą w podeszłym wieku i poważnie chorą.

Powód podkreślił, że Prokuratura i Sąd byli informowani, że decyzje Urzędu Patentowego, na które się powołują, są urzędowym poświadczeniem nieprawdy, spreparowanym na potrzeby postępowania. (k. 2-4)

Pismem z dnia 4 stycznia 2016 r. powód sprecyzował, iż domaga się od pozwanych zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 1 zł. (k.12)

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 października 2016 r. pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Prokuratora Rejonowego w P. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że powód nieprecyzyjnie wskazuje na rodzaj dochodzonego żądania tj. czy domaga się odszkodowania, czy zadośćuczynienia. Powód złożył w dniu 10 stycznia 2011 r. do Prokuratury Rejonowej w P. zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa na jego szkodę, polegającego na użyciu przez inne osoby zastrzeżonych znaków towarowych, do których on uzyskał prawa. W toku postępowania wyjaśniającego ustalono, że decyzją Urzędu Patentowego z dnia 22 marca 2011 r. unieważniono prawa z rejestracji wzorów przemysłowych o numerach RP- (...) oraz Rp- (...), przysługujące powodowi, lecz decyzje te nie były prawomocne, wobec czego postanowiono zawiesić dochodzenie do czasu uzyskania prawomocnych decyzji w tym zakresie. Na decyzje Urzędu Patentowego powód złożył skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. i zostały one oddalone. Od powyższych orzeczeń Z. P. wniósł skargi kasacyjne do Naczelnego Sądu Administracyjnego, które także zostały oddalone. Wobec tego ustały przesłanki zawieszenia dochodzenia. Dnia 9 stycznia 2014 r. dochodzenie zostało podjęte, następnie w dniu 20 stycznia 2014 r. umorzone, a 28 stycznia 2014 r. rozstrzygnięcie to zostało zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w P.. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 8 kwietnia 2014 r. Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Prokuratora. W działaniu Prokuratora, który podjął decyzję o umorzeniu postępowania, brak jest cechy niezgodnego z prawem działania, co czyni zbędnym badanie pozostałych przesłanek. Podstawą rozstrzygnięcia i uznania, iż prawo ochronne powoda nie zostało w żaden sposób naruszone były prawomocne decyzje Urzędu Patentowego z dnia 22 marca 2011 r., mocą których, prawo do rejestracji wzorów przemysłowych, na które powołuje się powód, zostało unieważnione. Nie sposób zatem uznać, że zostało popełnione przestępstwo, a powód został pokrzywdzony cudzym działaniem jako twórca projektu wynalazczego. Działanie organu Prokuratury było całkowicie zasadne i poparte obowiązującymi przepisami prawa. Decyzję Prokuratora o umorzeniu postępowania zaakceptował Sąd, który rozpoznał zażalenie powoda na to rozstrzygnięcie. (k. 68 -72)

W odpowiedzi na pozew z dnia 24 października 2016 r. pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Prezesa Sądu Rejonowego w P. wniósł o oddalenie powództwa, z uwagi na brak przesłanek do uznania odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez wydanie prawomocnego orzeczenia oraz zasądzenie od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Pile kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że warunkiem koniecznym uznania odpowiedzialności Skarbu Państwa za wydanie przez jego przedstawiciela prawomocnego orzeczenia jest uprzednie przeprowadzenie przez osobę zainteresowaną właściwego postępowania, mającego na celu stwierdzenie jego niezgodności z prawem. Tymczasem powód nie przedstawił żadnych dowodów świadczących o tym, że podjął jakiekolwiek czynności zmierzające do oceny, czy też uznania wadliwości wydanego w jego sprawie orzeczenia. Utrwalony jest pogląd, że odpowiedzialność odszkodowawcza Skarbu Państwa nie powstaje w wyniku wydania każdego wadliwego orzeczenia sądowego, bowiem wadliwość powinna mieć postać kwalifikowaną. W przedmiotowej sprawie nie mamy do czynienia nawet ze „zwykłą” wadliwością orzeczenia Sądu, albowiem kwestionowane przez powoda postanowienie Sądu Rejonowego jest prawidłowe. Skoro powód zarzuca, że przedmiotowe decyzje Urzędu Patentowego z dnia 22 marca 2011 r. nie posiadają podstaw dowodowych winien je zaskarżyć w przewidzianym prawem trybie. Ma rację powód, iż z przepisów ustawy wynika domniemanie prawdziwości wpisów w rejestrze, jednakże za poprawność i właściwe prowadzenie rejestru odpowiada Urząd Patentowy. Ponadto domniemanie może zostać obalone przez wykazanie niezgodności z rzeczywistym stanem prawnym. (k. 115-117)

Na posiedzeniu dnia 21 listopada 2016 r. powód sprecyzował, iż wnosi o zasądzenie 0,50 zł tytułem zadośćuczynienia i 0,50 zł tytułem odszkodowania, łącznie 1 zł. (k.145)

W odpowiedzi na pozew z dnia 14 czerwca 2017 r. Skarb Państwa reprezentowany przez Prezesa Sądu Rejonowego w P. i Prokuratora Rejonowego w P. zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano na brak spełnienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, brak wykazania niezgodności z prawem postanowienia Prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. i postanowienia Sądu Rejonowego w Pile, brak wykazania szkody i adekwatnego związku przyczynowego oraz brak wykazania wysokości rzekomo poniesionej szkody. (k. 192-203)

Sąd ustalił, co następuje:

Z. P. przysługiwało prawo z rejestracji na wzory przemysłowe pt. „Teczka na dokumenty” o numerach Rp- (...) i Rp- (...) z pierwszeństwem od dnia 26 września 2002 r. Informacja o udzieleniu prawa z rejestracji została opublikowana w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” nr (...). Datą wygaśnięcia prawa powoda był 26 września 2012 r.

W 2008 r. (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. złożyła do Urzędu Patentowego wnioski o unieważnienie wzorów patentowych nr (...) i (...) z powodu nie spełniania przez nie ustawowych warunków wymaganych do uzyskania prawa z rejestracji wzoru przemysłowego.

/wydruk k. 5-6, wniosek z dnia 7 marca 2008 r. k. 80-83, protokół rozprawy cywilnej k. 145-148, postanowienie z dnia 12 marca 2015 r. k. 246-247v, przesłuchanie powoda Z. P. – nagranie rozprawy z dnia 19 września 2017 r. k. 293 w zw. z k. 236/

W dniu 10 stycznia 2011 r. powód złożył do Prokuratury Rejonowej w P. zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 303, 305 ust. 5 w zw. z art. 309 ustawy Prawo własności przemysłowej z dnia 30 czerwca 2000 r. na jego szkodę, polegającego na użyciu przez inne osoby zastrzeżonych znaków towarowych, do których prawa posiadał powód. W związku z tym 11 marca 2011 r. Komenda Powiatowa Policji w P. wszczęła dochodzenie o sygn. 2 Ds. 486/11 w sprawie zaistniałego w nieustalonym bliżej czasie do dnia 18 marca 2010 r. w P. naruszenia prawa twórcy projektu wynalazczego polegającego na wprowadzeniu do obrotu gospodarczego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez wiedzy i zgody właściciela prawa do wzorów przemysłowych, produktów w postaci teczki na dokumenty zapinanej na rzep tożsamej z wzorem zarejestrowanym w Urzędzie Patentowym pod numerami (...) oraz teczki na dokumenty z rączką tożsamej z wzorem zarejestrowanym w Urzędzie Patentowym pod numerem (...). o czyn z art. 303 i art. 305 ustawy Prawo własności przemysłowej.

/wniosek z dnia 10 stycznia 2011 r. k. 75-75v, protokół przesłuchania świadka k. 76-77, protokół rozprawy cywilnej k. 145-148, przesłuchanie powoda Z. P. – nagranie rozprawy z dnia 19 września 2017 r. k. 293 w zw. z k. 236/

Decyzjami Urzędu Patentowego z dnia 22 marca 2011 r. unieważniono prawa z rejestracji wzorów przemysłowych o numerach RP- (...) oraz Rp- (...), przysługujące powodowi. W związku z tym, iż decyzje nie były prawomocne, postanowieniem z dnia 9 maja 2011 r. zawieszono dochodzenie w sprawie użycia zastrzeżonych znaków towarowych na szkodę Z. P. o sygn. 2 Ds. 36/14 do czasu uprawomocnienia się decyzji.

Na decyzje Urzędu Patentowego z dnia 22 marca 2011 r. powód złożył skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., które wyrokami o sygn. VI SA/Wa 1680/11 oraz (...) SA/Wa (...) z dnia 21 grudnia 2011 r. zostały oddalone. Następnie Z. P. wniósł skargi kasacyjne do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Wyrokami z dnia 28 listopada 2013 r. o sygn. 1133/12 oraz II CSK 1191/12 skargi kasacyjne także zostały oddalone.

Zmiany wynikające z prawomocnych decyzji Urzędu Patentowego z dnia 22 marca 2011 r. w zakresie praw powoda z rejestracji na wzory przemysłowe o numerach Rp- (...) i Rp- (...), , nie zostały opublikowana w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”. Datą wygaśnięcia prawa powoda był 26 września 2012 r. W dniu 4 grudnia 2013 r. powód złożył wniosek do Urzędu Patentowego o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 22 marca 2011 r. unieważniających prawa z rejestracji przysługujące powodowi.

/decyzje z dnia 22 marca 2011 r. k. 78-79, wniosek o unieważnienie prawa z rejestracji k. 80-83, pismo z dnia 29 grudnia 2011 r. k. 84, postanowienie z dnia 9 maja 2011 r. k. 85-85v, wyroki z dnia 21 grudnia 2011 r. wraz z uzasadnieniami k. 86-107v, wyroki z dnia 28 listopada 2013 r. k. 106-107, protokół rozprawy cywilnej k. 145-148, pismo z dnia 13 grudnia 2016 r. k. 169-171, przesłuchanie powoda Z. P. – nagranie rozprawy z dnia 19 września 2017 r. k. 293 w zw. z k. 236 /

Wobec ustania przesłanek zawieszenia dochodzenia o sygn. 2 Ds. 486/11, postanowieniem z dnia 9 stycznia 2014 r. zostało ono podjęte. Następnie postanowieniem z dnia 20 stycznia 2014 r. dochodzenie umorzono z uwagi na brak znamion czynu zabronionego z art. 303 ust. 2 ustawy Prawo własności przemysłowej, a dnia 28 stycznia 2014 r. rozstrzygnięcie to zatwierdził Prokurator Prokuratury Rejonowej w P.. Z. P. wniósł zażalenie na to rozstrzygnięcie. Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2014 r. o sygn. II Kp 63/14 Sąd Rejonowy w Pile utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Prokuratora o umorzeniu dochodzenia.

/postanowienie z dnia 8 kwietnia 2014 r. k. 7-9, postanowienie z dnia 9 stycznia 2014 r. k. 108, postanowienie z dnia 20 stycznia 2014 r. k. 109-109v, zażalenie i jego uzupełnienie k. 110-111v, postanowienie z dnia 8 kwietnia 2014 r. k. 112-113, przesłuchanie powoda Z. P. – nagranie rozprawy z dnia 19 września 2017 r. k. 293 w zw. z k. 236 /

Decyzją z dnia 23 czerwca 2014 r. Urząd Patentowy odmówił stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 22 marca 2011 r. unieważniającej prawo z rejestracji wzoru przemysłowego pt. „Teczka na dokumenty” Rp. (...). Następnie decyzją z dnia 7 lipca 2015 r. Urząd Patentowy utrzymał w mocy decyzję z dnia 23 czerwca 2014 r. Decyzją z dnia 25 sierpnia 2014 r. Urząd Patentowy odmówił stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 22 marca 2011 r. unieważniającej prawo z rejestracji wzoru przemysłowego pt. „Teczka na dokumenty” Rp. (...). Następnie decyzją z dnia 7 lipca 2015 r. Urząd Patentowy utrzymał w mocy decyzję z dnia 25 sierpnia 2014 r.

Powód zawiadomił Prokuraturę Rejonową P., iż w okresie od stycznia 2007 r. do lutego 2008 r. w nieustalonym miejscu (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. przypisała sobie autorstwo cudzego projektu wynalazczego w postaci teczek z rączką i teczek na rzep, dla których prawo z rejestracji przysługuje Z. P. i dopuściła się naruszenia prawa twórcy projektu wynalazczego. Postanowieniem z dnia 23 października 2014 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej P. w P. umorzył śledztwo w tej sprawie z uwagi na brak znamion czynu zabronionego. Z. P. wniósł zażalenie na to rozstrzygnięcie. Postanowieniem z dnia 12 marca 2015 r. Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

W dniu 7 września 2016 r. do Urzędu Patentowego wpłynęła skarga skierowana do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na decyzje z dnia 7 lipca 2015 r. utrzymujące w mocy decyzje z dnia 23 czerwca 2014 r. i 25 sierpnia 2014 r. Postępowanie nie zostało zakończone.

Wyrokiem o sygn. VII C 1570/15 z dnia 18 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu oddalił powództwo Z. P. przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego (...) w P. oraz Prokuratorowi Okręgowemu w P.

/pismo z dnia 13 grudnia 2016 r. k. 169-171, postanowienie z dnia 12 marca 2015 r. k. 246-247v, wyrok z dnia 18 listopada 2016 r. wraz z uzasadnieniem k. 252-256v, przesłuchanie powoda Z. P. – nagranie rozprawy z dnia 19 września 2017 r. k. 293 w zw. z k. 236/

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach w postaci dokumentów urzędowych i prywatnych oraz twierdzeniach samego powoda. Sąd uznał, że przedstawione dowody były całkowicie wystarczające do poczynienia wyczerpujących ustaleń w zakresie stanu faktycznego.

Za wiarygodne należało uznać przedłożone w toku postępowania dokumenty urzędowe, które zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Wprawdzie powód kwestionował wiarygodność decyzji Urzędu Patentowego z dnia 22 marca 2011 r., unieważniających przysługujące mu prawa z rejestracji, oraz postanowienia z dnia 20 stycznia 2014 r. o umorzeniu dochodzenia, zatwierdzonego przez Prokuratora Rejonowego w P. dnia 28 stycznia 2014 r. i postanowienia Sądu Rejonowego w Pile z dnia 8 kwietnia 2014 r. utrzymującego je w mocy, jednakże w żaden sposób nie zostało to wykazane, a Sąd nie może opierać się wyłącznie na subiektywnych i bezpodstawnych twierdzeniach strony. Zatem nie przedstawiono dowodów, które faktycznie podważyłyby wiarygodność lub moc dowodową powyższych dokumentów. Nie było więc żadnych podstaw do tego, aby odmówić im wiary. Pozostałe dokumenty, to dokumenty prywatne, zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowiące dowód tego, że osoby które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w dokumentach.

W ocenie Sądu twierdzenia powoda Z. P. są wiarygodne w części. Sąd nie uznał za wiarygodne twierdzeń powoda, iż decyzje Urzędu Patentowego z dnia 22 marca 2011 r., unieważniające jego prawa z rejestracji wzorów przemysłowych o numerach RP- (...) oraz Rp- (...), stanowiły poświadczenie nieprawdy, jego prawa nigdy nie zostały unieważnione i wygasły w 2012 r., a w konsekwencji w momencie wydawania postanowienia Prokuratora o umorzeniu dochodzenia oraz postanowienia Sądu Rejonowego w Pile utrzymującego w mocy to orzeczenie przysługujące mu prawa były skuteczne. Z ustaleń Sądu jednoznacznie wynika, że decyzje Urzędu Patentowego z dnia 22 marca 2011 r., w momencie wydawania przez Prokuratora postanowienia o umorzeniu dochodzenia, były prawomocne, skuteczne oraz wiążące i nie ma podstaw, by nadać im przymiot bezprawności. Jednocześnie okoliczność, iż zmiany w zakresie praw przysługujących powodowi nie zostały opublikowane w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” nie wpływa w żaden sposób na ich moc obowiązującą, jak to błędnie twierdził powód, wskazując, iż jedyną prawomocną podstawą do oceny jego praw jest zapis w rejestrze wzorów patentowych. Ponadto powód nie wykazał, iż spadek jego dochodów stanowił konsekwencję kwestionowanych w niniejszym postępowaniu orzeczeń Prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. i Sądu Rejonowego w Pile.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszym postępowaniu powód – po wyjaśnieniu zakresu roszczenia - wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych 0,50 zł tytułem odszkodowania oraz 0,50 zł tytułem zadośćuczynienia, wskazując, iż Sąd Rejonowy w Pile oraz Prokuratura Rejonowa w P. naruszyli przepisy procedury i w postępowaniach o sygn. 2 Ds. 36/14 oraz II Kp 63/14, posłużyli się dowodem fałszywym w postaci decyzji Urzędu Patentowego z dnia 22 marca 2011 r., a w konsekwencji wydali postanowienia bezprawnie ograniczające prawa powoda z rejestracji wzorów przemysłowych tj. postanowienie Komendy Powiatowej Policji w P. z dnia 20 stycznia 2014 r. o umorzeniu dochodzenia, zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. dnia 28 stycznia 2014 r. oraz postanowienia Sądu Rejonowego w Pile z dnia 8 kwietnia 2014 r., utrzymującego w mocy postanowienie z dnia 20 stycznia 2014 r., uniemożliwiające mu dochodzenie roszczeń od sprawców czynów niedozwolonych z prawa własności przemysłowej i prowadzące do utraty źródła dochodu powoda.

W ocenie Sądu żądanie powoda należało uznać za niezasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z art. 77 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej każdy ma prawo do wynagrodzenia za szkodę, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. Następnie, w myśl art. 417 § 1 k.c., za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. W niniejszej sprawie zastosowanie ma również art. 417¹ § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem,

chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą.

Jednocześnie w myśl art. 424⁽¹⁾b k.p.c. w wypadku prawomocnych orzeczeń, od których skarga nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych. W związku z tym podnieść należy, iż co do postanowienia Prokuratora Rejonowego w P. w sprawie 2 Ds.36/14 i postanowienia Sądu Rejonowego w Pile w sprawie II K 63/14 powód nie może uzyskać tzw. prejudykatu przesądzającego o niezgodności tych decyzji z prawem, ponieważ przepisy procedury karnej nie przewidują odrębnego postępowania do dochodzenia odszkodowania za decyzje niezwiązane z pozbawieniem wolności, a zatem nie podlegają one stosownej procedurze przewidzianej w kodeksie postępowania cywilnego (art. 424⁽¹⁾ k.p.c. i następnie). Co więcej Z. P. nie przysługuje droga odwoławcza od kwestionowanych orzeczeń, bowiem skorzystał ze wszystkich przysługujących mu dotychczas środków prawnych.

W związku z tym, że powód wnosił także o zasądzenie kwoty 0,50 zł tytułem zadośćuczynienia wskazać należy, że żądanie to oparte jest o treść art. 448 k.c., zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego, Sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego zadanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Oczywistym jest, że charakter prawny zadośćuczynienia jest inny niż odszkodowania za szkodę majątkową, jednakże zgodnie z ugruntowanym poglądem orzecznictwem roszczenie o zadośćuczynienie ma na celu kompensację szkody niemajątkowej, jest zatem w swej istocie roszczeniem odszkodowawczym.

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej za wydanie prawomocnego orzeczenia są: niezgodność prawomocnego orzeczenia z prawem, wystąpienie szkody oraz istnienie adekwatnego związku przyczynowego między szkodą a konkretnym prawomocnym orzeczeniem. Ciężar dowodu w tym zakresie, zgodnie z art. 6 k.c., spoczywa na powodzie.

W toku przedmiotowego postępowania powód nie wykazał zaistnienia żadnej z tych przesłanek.

Przede wszystkim wskazać należy, że czyn zabroniony z art. 303 ust. 2 Prawo własności przemysłowej z dnia 30 czerwca 2000 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 776) polega na naruszeniu praw twórcy projektu wynalazczego. Stosownie do art. 8 ust. 1 p.w.p. na warunkach opisanych w przepisach prawa własności przemysłowej twórca wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego oraz topografii układu scalonego przysługuje prawo do uzyskania patentu, prawa ochronnego albo prawa z rejestracji; wynagrodzenia oraz wymienienia go jako twórcy w opisach, rejestrach oraz innych dokumentach i publikacjach. Zgodnie z treścią art. 105 ustawy, przez uzyskanie prawa z rejestracji uprawniony nabywa prawo wyłącznego korzystania z wzoru przemysłowego w sposób zarobkowy lub zawodowy na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej ponadto może zakazać osobom trzecim wytwarzania, oferowania, wprowadzania do obrotu, importu, eksportu lub używania wytworu, w którym wzór jest zawarty bądź zastosowany lub składowania takiego wytworu dla takich celów. Jednocześnie przysługujące Z. P. prawa z rejestracji wzorów przemysłowych teczek na dokumenty Rp (...) oraz Rp (...) zostały unieważnione decyzjami Urzędu Patentowego z dnia 22 marca 2011 r. Na powyższe decyzje powód złożył skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., które wyrokami o sygn. VI SA/Wa 1680/11 oraz (...) SA/Wa (...) z dnia 21 grudnia 2011 r. zostały one oddalone. Następnie Z. P. wniósł skargi kasacyjne do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Wyrokami z dnia 28 listopada 2013 r. o sygn. 1133/12 oraz II CSK 1191/12 skargi kasacyjne także zostały oddalone. W rezultacie decyzje Urzędu Patentowego z dnia 22 marca 2011 r., po poddaniu ich kontroli sądowej, zyskały walor prawomocności, a tym samym skutecznie unieważniono prawa przysługujące powodowi, a wzorom przemysłowym o numerach Rp (...) oraz Rp (...) przestała przysługiwać ochrona ustawowa. Unieważnienie prawa z rejestracji powoduje utratę praw wymienionych w art. 105 ustawy Prawo własności przemysłowej. W tym stanie rzeczy czyn, na który powołuje się powód nie zawierał znamion czynu zabronionego z

art. 303 ust. 2 ustawy, bowiem nie narusza prawa twórcy projektu wynalazczego. Z tego powodu decyzja o umorzeniu dochodzenia zatwierdzona przez Prokuratora była prawidłowa.

W żaden sposób nie zostało więc wykazane, iż unieważnienie praw własności przemysłowej przysługujących powodowi, a w konsekwencji orzeczenia Prokuratora Rejonowego w P. i Sądu Rejonowego w Pile miałyby stanowić „świadome świadczenie nieprawdy”, jak na to wskazywał powód. Decyzje z dnia 22 marca 2011 r., na których opierał się Prokurator wydając postanowienie o umorzeniu postępowania, jednoznacznie rozstrzygały o unieważnieniu praw powoda, były prawomocne, skuteczne i wiążące. Jednocześnie w związku z wydaniem przedmiotowych decyzji nie została zmieniona adnotacja na temat statusu tych praw w internetowym portalu „Wiadomości Urzędu Patentowego”, jednakże, co należy podkreślić, nie wpływało to w żaden sposób na ich moc obowiązującą.

W związku z powyższym Prokurator Rejonowy w P. oraz Sąd Rejonowy w Pile nie posiadali żadnych podstaw, a co więcej także uprawnień do kwestionowania decyzji Urzędu Patentowego z dnia 22 marca 2011 r. W konsekwencji Prokurator był zobligowany oprzeć na nich swoje rozstrzygnięcie, przyjąc, iż powodowi nie przysługują wzory przemysłowe, do których rości on sobie prawo, a w konsekwencji wydać postanowienie o umorzeniu dochodzenia.

Jednocześnie orzeczenie to zostało poddane kontroli sądowej, w wyniku której Sąd Rejonowy w Pile, także związany prawomocnymi decyzjami Urzędu Patentowego, utrzymał w mocy zaskarżone rozstrzygnięcie. Jednocześnie Sąd w żaden sposób nie był władny do weryfikowania treści decyzji zapadłych w postępowaniu administracyjnym w sprawie unieważnienia wzorów przemysłowych. W związku z tym, kwestionowane w niniejszym postępowaniu przez powoda postanowienia nie mogą być uznane za sprzeczne z prawem, a zarówno Prokuratura Rejonowa w P., jak i Sąd Rejonowy w Pile nie mogły samodzielnie uznać, że decyzje Urzędu Patentowego są nieważne bądź nieistniejące, a prawomocnie unieważnione prawa powoda z rejestracji wzorów przemysłowych pozostają jednak w mocy.

Potwierdzenie powyższych rozważań stanowi treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2007 r. o sygn. III CZP 46/07, zgodnie z którą „powszechnie przyjmuje się zasadę uwzględniania przez sądy powszechne skutków prawnych orzeczeń organów administracyjnych, która ma swoje źródło w prawnym rozgraniczaniu drogi sądowej i drogi administracyjnej, czego wyrazem są art. 2 § 3 i art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. oraz art. 16 i 97 § 1 pkt 4 k.p.a., a pod rządami Konstytucji także w idei podziału władz (art. 10) oraz działania organów władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa (art. 7)”.

Podkreślić należy, że subiektywne przekonanie powoda o świadczeniu nieprawdy na jego szkodę oraz pisemna polemika ze stanowiskiem zawartym w postanowieniu z 20 stycznia 2014 r., zatwierdzonym przez Prokuratora Rejonowego Prokuratury Rejonowej w P. z dnia 28 stycznia 2014 r. oraz postanowieniu Sądu Rejonowego w Pile z dnia 8 kwietnia 2014 r., nie stanowią dowodu na niezgodność z prawem tych orzeczeń, a celem niniejszego postępowania jest wyłącznie ocena, czy doszło do wydania niezgodnych z prawem orzeczeń, w wyniku których powód poniósł szkodę, a której poniesienie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z aktem władzy publicznej.

Skoro jedna z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej nie została przez powoda wykazana, zbędne stało się badanie pozostałych. Jednocześnie Sąd na marginesie pragnie wskazać, iż nie ma także żadnych podstaw, by uznać, że spadek dochodów powoda na przestrzeni lat stanowił konsekwencję unieważnienia praw, a dalej wydania postanowienia o umorzeniu dochodzenia z dnia 20 stycznia 2014 r. i postanowienia Sądu utrzymującego to rozstrzygnięcie w mocy, bowiem na te okoliczność wpływ mogły mieć różnorodne okoliczności tj. sytuacja ekonomiczna i gospodarcza w kraju.

Konkludując, Z. P. nie wykazał, by doszło do powstania odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa.

Jednocześnie decyzja o umorzeniu dochodzenia z dnia 20 stycznia 2014 r., zatwierdzona przez Prokuratora Rejonowego w P., utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 8 kwietnia 2014 r., nie uniemożliwia powodowi wystąpienia z pozwem przeciwko sprawcom ewentualnych naruszeń jego praw z rejestracji

wzorów przemysłowych, celem dochodzenia swoich roszczeń, stąd zarzuty formułowane przez powoda w tym zakresie należy uznać za bezpodstawne.

W świetle powyższego Sąd oddalił powództwo i orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.). Wedle art. 99 k.p.c. stronom reprezentowanym przez radcę prawnego lub rzecznika patentowego oraz Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata.

Zgodnie z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U. z 2016. (...).t.), w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu przez powoda tj. 10 grudnia 2015 r., koszty zastępstwa procesowego zasądzone lub przyznane Skarbowi Państwa w sprawie, w której zastępstwo procesowe Skarbu Państwa wykonuje Prokuratoria Generalna, przysługują Skarbowi Państwa - Prokuratorii Generalnej.

W związku z tym, zgodnie z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia tj. przed 1 stycznia 2017 r., stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Zatem w niniejszej sprawie, w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego, należało zastosować regulacje rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r. nr 461 t.j.).

Pomimo wystąpienia przez powoda z pozwem przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Rejonowego w P. i Prokuratora Prokuratury Rejonowej w P., należy uznać, iż pozwanym był jeden podmiot – Skarb Państwa, co implikuje jednokrotne zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

W świetle powyższego zasądzone od powoda na rzecz Skarbu Państwa (Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej) tytułem kosztów zastępstwa procesowego kwotę 60 zł (§ 2 ust. 1 i 2 oraz § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.)

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

J. Grudziński